

[Bjerre.]

personer får domstolsbeskyttelse. Det er jeg temmelig fanatisk med, i alt fald så fanatisk, at visse af mine kolleger sommetider har misforstået mig. Jeg har nemlig den opfattelse, at jo mere man lægger sit arbejde åbent for befolkningen, des mere tillid vinder det i det lange løb.

Jeg er også meget glad ved, at den højtærede justitsminister ikke er gået med til et udlændingenævn. Jeg tror, den form, det har fået nu, er meget, meget bedre.

Der kunne måske være anledning til at sige et par ord om de ændringer, der er sket.

I § 5 i lovforslaget om udlændinges adgang til landet har man strøget ordene „efter beslutning“. Der står nu: „En udlænding kan af justitsministeren udvises i følgende tilfælde“. I § 6 står der: „En udlænding kan af politiet udvises i følgende tilfælde“. Her er ordene „efter beslutning“ også strøget. Jeg synes, det er udmærket, at det er strøget i § 6, men at det er strøget i § 5, synes jeg er ulogisk. Det gør nu ikke noget. Det hører til de ændringer, hvorom jeg sagde, at de ikke var forbedringer, men de gør ikke skade. Jeg synes, det er ulogisk, for der står nemlig i § 7: „I forbindelse med en i medfør af bestemmelserne i §§ 5 og 6 truffet beslutning om udvisning af en udlænding kan det tilfælde bestemmes, at der skal gives ham tilhold om ikke fremtidig at indfinde sig her i landet . . .“. Det er altså det såkaldte udvisningstilhold, og dette udvisningstilhold skal gives af politiet, hvorfor det er nødvendigt i et sådant tilfælde, at der for politiet foreligger en beslutning fra justitsministeren om, hvorvidt vedkommende skal have dette tilhold eller ej.

En forbedring er bestemmelsen i § 8 om, at vedkommende skal underrettes om, at han har lov til at begære sin sag indbragt for domstolene og adgang til at komme i forbindelse med sin konsul o. s. v. Her er også foretaget en lille ændring. Efter det oprindelige forslag skulle vedkommende bringes for en dommer indenfor et tidsrum af 14 dage, hvilken frist nu er sat ned til 10 dage. Det er rigtigt og naturligt, at der i denne forbindelse fastsættes en tidsfrist; jeg går ud fra, at denne ligesom andre anholdelser kan forlænges.

Jeg skal ikke opholde mig ved reglen i § 15 om viseringsgebyrets størrelse, idet jeg i det store og hele er enig med den foregående taler. Det er et forhold, der har vakt megen irritation, at det danske viseringsgebyr er meget mindre end det gebyr, der betales for at rejse til Tyskland.

I lovforslaget om pas til danske statsborgere m. v. er i det store og hele det samme synspunkt gennemført, idet der også her er tale om en vis domstolsbeskyttelse. Spørgsmålet om nægtelse af udstedelse af pas kan kræves forelagt retten til afgørelse, og det kan jeg tilslutte mig.

Derimod er jeg ikke sikker på, at folk i det hele taget har opnået så forfærdelig meget ved den ændring, der er sket med hensyn til hotelsedler. Jeg er bestemt ikke tilhænger af hotelsedler, og jeg tror ikke, de har nogen større betydning. Det viser sig jo også, at man kan rejse til Horsens og indlogere sig under et efterlyst navn. Jeg kunne i denne forbindelse godt have lyst til at spørge, om den nye lov også gælder for journalister? Den nugældende lov gælder åbenbart ikke for journalister; de kan åbenbart overtræde den i højere grad end andre mennesker. Det er måske i en god sags tjeneste, men jeg mener nu alligevel, der må være ligeret.

Jeg ser i en avis i dag, at denne lov er udnevnt til „lex Helga“, altså i en lidt ironisk betydning netop i forbindelse med afskaffelsen af hotelsedlerne. Vi har imidlertid stadigvæk protokollerne, disse hotelprotokoller, som hotelværterne skal føre, og hvori nogenlunde de samme oplysninger skal føres ind. Jeg synes, det er godt, at vi slipper for hotelsedlerne. De har ikke gjort den gavn, man tror, og de har medført et kolossalt arbejde og virket irriterende på folk. Hvorvidt det kommer til at virke mindre irriterende, at der nu skal gives oplysninger til en protokol, må tiden vise. Nu har man altså den glæde, at hotelsedlerne skal væk. Der har været bekymring over, at det skulle ske, men jeg tror som sagt ikke, der sker nogen skade derved. Man har stadigvæk kunnet indlogere sig under falsk navn, og det har kun været de personer, der har været så dumme at opgive deres rigtige navn, man har kunnet tage. Dem, der har opgivet falsk navn, er der ingen der har kunnet røre ved, undtagen når det blev opdaget. Vi havde for nogle år siden lige efter krigens ophør to unge par, der kom rejsende hjem fra udlandet, og de indlogerede sig som grev og komtesse Friis og grev og komtesse Wedel. Jeg havde en ung, opvakt betjent, der sagde: det passer ikke, en greves kone hedder ikke komtesse, hvad er det for noget? Og vi fik det undersøgt og så, at de havde nogle ganske almindelige navne, og at det kun var for at imponere efter udenlandsrejsen, at de havde opgivet disse navne. De fik en bøde, og andet skete der ikke.

Jeg hilser som sagt med glæde, at hotel-